

til at fremelske det gode Kvæg. Vi bør derfor vise, at det, vi ville, er Ærlighed og Redelighed i disse Forhold, og jeg vil derfor meget henstille til det højtærede Udvalg, om det ikke inden tredie Behandling vil overveje dette Spørgsmaal endnu en Gang og sætte en Bestemmelse ind om, at de Glas, der benyttes i Kontrolforeningerne, og hvor Statens Bidrag ydes, skulle være saa solide og sikre som muligt. Man behøver jo ikke at holde paa et bestemt Fabrikat. Jeg har nævnt et bestemt Fabrikat, som man ved er solidt; blandt hvis Glas der, saa vidt jeg ved, ikke er fundet et eneste misvisende; men man kan jo blot bestemme, at det skal være kontrollerede Glas. Hvem der skal besørge denne Kontrol, vil Administrationen vistnok let finde ud af. Hvis man mener, det er for meget, at det skal være Landbrugsministeriet, som skal kontrollere dette, kunde man f. Eks. bestemme, at det skete gennem de stedlige Fællesorganisationer; dem kunde man vel nok betro det, saadan at Glassene anskaffedes derigennem, for at der kunde være Sikkerhed for, at de vare fuldt ud paalidelige. Der foreligger ikke Oplysninger om, hvor meget disse uheldige Glas, der have faaet Indgang, misvise, men at de misvise noget, er ganske sikkert, og dersom dette Forhold ikke ændres, vil det blive en Pind til en Ligkiste, som man siger, for den udmærkede Sag, som Kontrolforeningerne i Virkeligheden ere.

De to Hovedpunkter, jeg nævnedes i Begyndelsen af mit Foredrag, ere altsaa dette, om man ikke har været for haard ved Konkurrenceerne mellem Kvæghold, netop i Betragtning af, at man nu ogsaa aabner Adgang til, at Familier indenfor en Besætning kunne konkurrere, og saa dette, at jeg mener, at man har skaaret lidt for stærkt ned ogsaa paa Bidraget for Stambøger; thi Stambøger ere, som sagt, af stor Betydning for dem, der befatte sig med Tillæg, det være sig enten af Heste eller Kvæg, og de ville blive af endnu større Betydning efterhaanden.

Poul Christensen: Det er kun et Par ganske korte Bemærkninger, jeg har at gøre ved denne Forhandling, dels med Hensyn til et enkelt Punkt vedrørende selve Lovforslaget og dels et Par Ord i Anledning af den ærede Ordførers (P. Th. Nielsen) Udtalelser om et af mig forleden Dag omtalt Forhold. Det forekommer mig, at den højtærede Ordfører var lidt unødigt højt oppe i denne Anledning. Han talte om, at der forelaa et Cirkulære fra Land-

brugsministeriet, og at jeg ved Henvendelse i selve Ministeriet, ja, endogsaa blot til min Privatsekretær, kunde have faaet dette Cirkulære at se. Jeg skal dertil sige, at der eksisterer ikke noget Cirkulære; der foreligger en Skrivelse fra Landbrugsministeriet til Hingsteskuekommissionen, og dette „Cirkulære“, som den ærede Ordfører udgiver det for, kendte jeg ikke. Jeg maa i saa Henseende dele Skæbne med den nuværende højtærede Landbrugsminister, der jo heller ikke kendte det, thi efter hans Udtalelser forleden maa jeg slutte, at han ikke kendte dette „Cirkulære“. Den højtærede Landbrugsminister sagde nemlig om det af mig omtalte Forhold, at det skulde ordnes sammen med adskillige andre Ting, hvor det gælder om at rette gamle og mindre gode Sædvaner. Altsaa, den højtærede Minister gik ud fra, at det var en mindre god Sædvane, og senere tilføjede den højtærede Minister, at dette, at Kommissionsmedlemmer fik mere i Befordringsgodtgørelse, end de virkelig havde udlagt, formentlig var en Praksis, som ogsaa bruges under andre Ministerier, og som muligvis stammer fra, at de paagældende Kommissionsmedlemmer som almindelig Regel ikke oppebære noget Vederlag eller Honorar for det dem overdragne Hver.

Jeg gaar derfor ud fra, at Ministeren heller ikke har kendt dette „Cirkulære“. Jeg har ogsaa andre Grunde derfor, thi ved den ærede Ordførers Velvillie fik jeg denne Skrivelse at se, og i den staar der udtrykkelig Forbud imod et Forhold, som var opretholdt indtil min Tid. Ogsaa af den Grund gaar jeg ud fra, at den nuværende Landbrugsminister heller ikke har kendt det, saa jeg kan saa let dele det Ansvar med ham, at jeg ikke har kendt den Skrivelse; jeg havde nær sagt, den har neppe heller været kendt af selve Ministeriet. Thi det Forhold, jeg sigter til, er et udtrykkeligt Forbud i nævnte Skrivelse mod, at Folk, der have Frikort paa Statsbanerne, oppebære Befordringsgodtgørelse paa Banerne; hvis man havde kendt det, havde dette Forhold vel ikke været opretholdt indtil min Tid. Men det er jo ikke dette, det her drejer sig om. Jeg troede, indtil den højtærede Ordfører havde talt, at vi ifølge den højtærede Ministers Udtalelse alle vare enige om at komme bort fra det omhandlede Forhold. Jeg troede tillige, at der var Enighed derom i Udvalget, thi jeg kan vel uden at røbe Udvalgshemmeligheder sige, at jeg i Udvalget havde stillet et Forslag, der i denne Henseende vilde stille disse Folk